

контролюючу систему, що забезпечує концентрацію контрольних дій на найбільше пріоритетних напрямках фінансової діяльності підприємства, своєчасне виявлення відхилень фактичних її результатів від передбачених і прийняття оперативних управлінських рішень, що забезпечують її нормалізацію. Таким чином, пропонується удосконалити методику контролю грошових коштів на рахунках в банках шляхом запровадження системи внутрішнього контролю.

Щоб успішно виконувати свою роль у системі господарського управління, контроль повинен бути безперервним, об'єктивним, економічним, дієвим та науковим. Чітка організація внутрішньогосподарського контролю забезпечить оперативне виконання поставлених завдань, а саме: формування та надання керівнику інформації про грошові кошти на рахунках в банках; прийняття своєчасних та ефективних управлінських рішень; визначення можливості отримання у майбутньому економічних вигод. Такий підхід дозволяє побудувати раціональну систему внутрішнього контролю грошових коштів на рахунках в банках.

Дотримання усіх вищезазначених рекомендацій дозволить підприємству раціонально побудувати систему внутрішнього контролю, та допоможе тримати під контролем грошові кошти на рахунках в банках, наявність та ефективність їх використання.

Основним завданням підприємства є підвищення ефективності його функціонування за рахунок раціонального управління грошовими коштами на рахунках в банках, яке дозволить забезпечити фінансову рівновагу, прискорити обіг капіталу, мінімізувати вплив існуючих і потенційних ризиків, отримати прибуток.

Управління грошовими коштами на рахунках в банках підприємства є важливою складовою частиною загальної системи управління його фінансовою діяльністю. Воно дозволяє вирішувати різноманітні задачі фінансового менеджменту і підпорядковане його головній меті.

Ефективність управління грошовими коштами на рахунках в банках визначається синхронізацією надходжень і виплат, а також підтримкою постійної платоспроможності підприємства.

Реалізація вищенаведених дій дасть змогу удосконалити організацію та методику внутрішньогосподарського контролю грошових коштів на рахунках в банках, підвищити їх інформативність та прогнозувати їх наявність на підприємстві.

Список використаних джерел:

1. Бондаренко Н. М., Таран В. В. Організація обліку і контролю грошових коштів. *Причорноморські економічні студії*. 2017. Вип. 17. С. 229-234.
2. Меліхова Т. О., Верьовкіна А. С. Удосконалення методики перевірки грошових коштів у національній валюті. *Інвестиції: практика та досвід*. 2019. № 1. С. 24-29.
3. Шпанковська Н. Г., Білова О. С. Внутрішньогосподарський контроль: навч. посібник. Дніпропетровськ : Знання. 2016. 154 с.

ПИТАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Татарнікова О. Ю., викладач, Семенець А., студентка, Державний вищий навчальний заклад «Харківський коледж текстилю та дизайну»

Сьогодні життя кидає нам дуже складні виклики. Україна має багато невирішених проблем з минулого, які в сучасних умовах стають складними випробуваннями для нашого суспільства. Впродовж довгого часу корупція залишається однією з найбільших проблем України та є темою для постійних дебатів як для української, так і для міжнародної спільноти. Саме корупція, за даними численних аналітичних звітів та опитувань, є найбільшою проблемою як для іноземного, так і для вітчизняного бізнесу. Очевидні проблеми, викликані високим рівнем хабарництва та зловживання, – руйнація системи цінностей суспільства, тотальна недовіра до органів державної влади, що врешті-решт призводить до негативних економічних наслідків, збільшуючи нерівність та уповільнюючи зростання доходів населення. Тому актуальності набуває антикорупційний менеджмент, як вид організаційно-управлінської діяльності у сферах: управління ресурсами організації (фінансові, матеріальні, інформаційні), планування та організації діяльності, управління персоналом, спрямований на створення в державній організації системи запобігання і протидії корупції та усунення причин її виникнення.

Аналізуючи чинні нормативно-правові акти, з'ясували, що антикорупційний менеджмент включає такі основні напрями діяльності (функції): визначення особи (підрозділу), відповідальної за запобігання та виявлення корупції, створення необхідних умов для її (його) успішної роботи; розроблення та затвердження необхідних внутрішніх документів із питань антикорупційної діяльності, їхнє постійне своєчасне оновлення; імплементація антикорупційних норм в інші внутрішні документи; оцінювання корупційних ризиків; забезпечення належного запобігання та врегулювання конфлікту інтересів; забезпечення відкритості та прозорості діяльності; провадження антикорупційної освіти працівників; здійснення належного управління інформацією про корупційні правопорушення; забезпечення постійного ведення необхідних реєстрів і баз даних; контроль і моніторинг за ефективністю антикорупційних заходів.

Крім того, перед Україною, як і перед іншими державами, постають принципово нові виклики та загрози сталому розвитку, насамперед у сфері суверенних фінансових систем, що ускладнює спроможність державних фінансів забезпечувати необхідний рівень фінансової безпеки. Про зростання загроз фінансовій безпеці багатьох країн свідчать показники критичного збільшення зовнішньої та внутрішньої заборгованості, часткова втрата урядового контролю над збільшенням бюджетних дефіцитів, поширення дефолтних очікувань тощо. Національну безпеку у фінансовій сфері країни визначають явища й чинники внутрішньої та зовнішньої фінансово-кредитної політики держави; політичний клімат у країні; рівень законодавчого забезпечення функціонування фінансової системи, а також міжнародні

зобов'язання країни. До явищ і чинників, що формують зовнішні загрози національній безпеці у фінансовій сфері держави належать обмеженість доступу до міжнародних фінансових ринків; погіршення стану зовнішньої торгівлі, зростання дефіцитів поточного рахунку та/або зведеного платіжного балансу; значна залежність від експортно-імпоротної діяльності, зовнішніх кредиторів; вплив світових фінансових криз на фінансову систему держави. Своєю чергою чинниками внутрішніх загроз національній безпеці держави у фінансовій сфері є нестабільність правового регулювання у цій сфері; нерівномірність податкового навантаження на суб'єктів господарювання, що зумовлює ухилення від сплати податків і відплив капіталу за кордон; відплив капіталу з країни внаслідок погіршення інвестиційного клімату; низький рівень бюджетної дисципліни й незбалансованість бюджетної системи; високий рівень боргової залежності держави, погіршення стану ринку державних цінних паперів; тінізація національної економіки; недостатній рівень золотовалютних резервів; значний рівень доларизації економіки; суттєві відхилення обмінного курсу національної валюти від свого рівноважного рівня з урахуванням макроекономічних чинників; стагнація фондового ринку; недостатній рівень капіталізації фінансової системи. Необхідність зважати на ці загрози (надано далеко не повний їх перелік) та виклики національній безпеці держави у фінансовій сфері та генерувати адекватні заходи протидії висуває перед системою фінансової безпеки низку вимог. Очевидно, що це має бути складна багаторівнева збалансована система, стійка до внутрішніх і зовнішніх загроз та здатна забезпечити ефективне функціонування національних фінансів, а також економічне зростання держави.

Фінансово-економічна безпека не може бути реалізована без забезпечення інформаційної безпеки. У наш час, сповнений технологічними новаціями та швидкоплинними глобалізаційними процесами, особливо актуально постає питання забезпечення інформаційної безпеки у процесі діяльності апарату управління держави.

Інформаційна сфера суспільства була та залишається особливо чутливою до зовнішніх впливів в умовах розвитку та становлення демократичних інститутів. Адже залишаються не виробленими необхідні стійкі фільтри: механізми відбору потрібного продукту споживання чи захисту від нього. Майже неминуче за таких умов будь-яка країна може стати об'єктом спланованого інформаційного впливу.

Захист інформації є одним з найновітніших і динамічно розвинених напрямів сучасної науки і техніки, що сформовані на базі наукоємних технологій. Питання захисту інформаційних ресурсів широко використовуються в різних галузях, скрізь, де потрібне зберігання й передавання інформації для різноманітних інформаційних систем суспільства. Це зумовлено досить високою комерційною вартістю інформації та постійно зростаючими обсягами інформаційних потоків, котрі необхідно передавати на великі відстані без втрати або спотворення корисної інформації.

Сучасні умови політичного і соціально-економічного розвитку країни відзначаються загостренням суперечностей між потребами суспільства у

розширенні вільного та якісного обміну, зберігання інформації та необхідністю виконання окремих регламентованих організаційно-правових та організаційно-технічних обмежень на її поширення.

Суперечливість і нерозвиненість правового та нормативно-технічного регулювання суспільних відносин в інформаційній сфері можуть призвести до негативних наслідків, щодо реалізації законних інтересів споживачів та забезпечення національної безпеки країни. Ці суперечливості істотно погіршують підтримання необхідного балансу інтересів особистості, суспільства і країни в інформаційній сфері. Недосконале нормативно-правове і організаційно-технічне регулювання відносин у галузі масової інформації уповільнює формування на території України конкурентоспроможних інтегрованих інформаційних систем та мереж.

Завдяки сукупній дії всіх факторів, що визначають проблеми безпеки інформаційних систем, призначених для оброблення, зберігання та поширення інформації, поставлені завдання, які потребують негайного та ефективного вирішення. Нині процес інформаційного розвитку в Україні значною мірою пов'язаний із вирішенням таких проблем, як різноплановість нормативно-законодавчого регулювання суспільних відносин в інформаційній сфері; відсутність, неузгодженість, суперечливість, неповнота законодавчих і нормативних (підзаконних) актів у сфері інфокомунікацій; інтенсивне впровадження електронного документообігу й електронного цифрового підпису; стрімкий розвиток інформаційної безпеки.

Інформаційна сфера поступово набуває усіх ознак ключової сфери для життєдіяльності суспільства, його соціальної, економічної і політичної сторін. Успіхи чи невдачі в цій сфері великою мірою визначають загальну ефективність державної політики. Важливого значення за цих умов набувають питання нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки.

Стан нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки України визначається ступенем урегульованості національним законодавством, нормами міжнародного права, міжнародними угодами України суспільних відносин у галузі протидії загрозам її національним інтересам в інформаційній сфері.

У цілому, нормативно-правове забезпечення інформаційної безпеки України як єдиної системи правового регулювання суспільних відносин у галузі протидії загрозам національним інтересам України в інформаційній сфері є недостатнім, що суттєво знижує потенціал України щодо протидії загрозам її інформаційній безпеці, зміцненню національної безпеки України.

Правове утворення, пов'язане з забезпечення інформаційної безпеки, володіє сукупністю ознак підгалузі: відокремленим предметом правового регулювання, логічно пов'язаною структурою правових режимів, комплексним використанням галузевих методів правового регулювання, а також високим ступенем спеціалізації й інтеграції правових інститутів, кожен із яких, своєю чергою, також має внутрішню структуру.

Правове забезпечення інформаційної безпеки в системі антикорупційних заходів є частиною системи інформаційного права, що обумовлено комплексною природою інформаційного права.

Список використаних джерел:

1. Безрук Т. Антикорупційні обмеження: спільна робота близьких осіб // Держслужбовець. Січень, 2016/№1
2. Власюк О. С. Актуальні проблеми фінансової безпеки України в умовах посткризової трансформації. – Київ : НІСД. 2014. – 432с.

ВАЖЛИВІСТЬ ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ В УМОВАХ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ

Тарасов І. О., студент, спеціальність «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність», Державний Вищий навчальний заклад «Харківський коледж текстилю та дизайну»

Основою обліково-аналітичного забезпечення в умовах діджиталізації є інформація, тобто сукупність відомостей про внутрішнє і зовнішнє середовище підприємства, яку використовують для оцінки й аналізу економічних явищ та процесів для розроблення і прийняття управлінських рішень.

Для прийняття зважених і вигідних управлінських рішень керівникам і менеджерам підприємства необхідно володіти правдивою, неупередженою та достовірною інформацією про господарську діяльність підприємства. Прийняття рішень, які впливають на поточну діяльність підприємства, в кінцевому підсумку визначає результати діяльності в кінці звітної періоду, визначені за даними бухгалтерського обліку і відображені в фінансовій звітності. Тому обліково-аналітична система на підприємстві є важливим організаційним етапом роботи господарюючого суб'єкта в сучасних умовах діджиталізації.

Не менш важливим залишається питання забезпечення аналітичної служби правдивою інформацією, так як від цього залежить достовірність аналітичних розрахунків. При аналізі результатів діяльності аналітиками використовується інформація уже зведеного характеру, тому дотримання основних вимог відображення в обліку первинної інформації є дуже важливим етапом організації обліку на підприємстві.

Сучасна система управління підприємством прямо залежить від інформаційного забезпечення про його фінансовий стан та діяльність.

Користувачі фінансових звітів зацікавлені в трьох типах інформації:

- 1) Інформація про діяльність в минулому дає змогу оцінити успішність діяльності підприємства та ефективність управління.
- 2) Інформація про поточний стан підприємства дозволяє оцінити успіхи і невдачі, але найважливішим є те, що користувачі забезпечуються необхідною